

W. H. Westcott

*Velikost Syna,
ve kterém Bůh mluvil*

J. N. Darby

Kristovo lidství

William Kelly

*Kristus pokoušený
a mající soucit*

H. B. Coder

Kristus – člověk v nebi

W. J. Hocking

Fragment

Velikost Syna, ve kterém Bůh mluvil

Židům 1,1–4

Zdá se, že Epištola Židům byla napsána vzhledem k pádu Jeruzaléma a odstranění náboženství daného Hospodinem, když izraelský lid byl osvobozen z Egypta.

Svatyně, udělané rukama, oltář, oběti, kněžství, sama smlouva, s níž byly tyto věci spojeny, a zákon, který nastiňoval dobré budoucí věci, to vše pomíjelo. Na místě celého systému materiálních věcí, posvěcených staletou historií, byli Židé vyzýváni, aby si uvědomili blaženost a slávu osoby, která byla naplněním těchto všech obrazů.

Místo aby pokračovali dále ve státním náboženství své doby, s chrámem (který jako místo velebení byl závistí národů), hierarchií kněží, dojemným rituálem a půvabem melodií pro zpěv i nástroje, měli být vyvrženci, mělo s nimi být zle nakládáno, měli být pomlouváni, chudí, opovrženi – s Kristem. Byli poškozeni?

Tato Epištola je odpovědí. Vyměnili pomíjející věc za to, co je věčné. Věci přitažlivé pro zrak a smysly byly nahrazeny požehnanými skutečnostmi, které bere v tomto období Božích cest s lidmi v úvahu jen víra. Předobrazy byly převýšeny skutečností. Nejasné světlo starých dnů ustoupilo před plným světlem dne. Částečná sdělení od Boha skrze proroky dřívějších časů byla více než zastíněna plným zjevením Božího sdělení v Synu.

Cílem mnohého, co je napsáno v Epištole, je ukázat velikost osoby Krista. Máme v ní také velikost Boží přítomnosti, jak je nyní otevřená věřícím, a velikost křesťanských výsad, ať už uvnitř za oponou nebo mezi křesťany nebo vně tábora. Ale zvažujme nyní to první, jak nám to je předloženo v prvních čtyřech verších první kapitoly.

Syn

Je zjevné, že Duch Svatý zamýšlí zdůraznit skutečnost, že Mesiáš Židů je božský v protikladu k prorokům, kteří takoví nebyli, i když byli Bohem inspirováni. To je nezbytné, neboť v kom mohl Bůh náležitě mluvit, aby zjevil sebe, než v božské osobě? Když pro Něho přišel čas, aby nahradil částečná zjevení sebe a plně zjevil vše, co je, promluvil v Tom, jenž je Syn. Nikdo jiný nebyl schopný ani oprávněný; ani prorok mezi pozemskými bytostmi, ani anděl mezi nebeskými by nestáli ukázat všechno to, co je v Božím srdci, ani vyjádřit všechno Jeho charakter, ani uskutečnit Boží zaslíbení a úmysly. Syn byl jazykem, jímž Bůh mluvil. Není to tak, že by Bůh mluvil pouze skrze Syna, poněvadž předtím mluvil skrze proroky; správněji je verš přeložen jako „v Synu“. On byl tím, kdo Boha představil; a kdo si myslí, že někdo s menší slávou než Syn by mohl představit Boha, ten Boha nezná. Jen ten, kdo je Bůh, mohl odpovídajícím způsobem být Božím představitelem Jeho samého.

Jeho sedminásobná sláva

V krátkém rozsahu několika veršů je pisatel zmocněn Duchem Svatým k vyslovení sedmi z Jeho sláv. Privádějí majestát Božství dolů do kontaktu s nepatrností stvoření, čistotu trůnu do kontaktu s hříchem stvoření k jeho odstranění. Vyhlízejí z přítomného

světa se všemi jeho problémy k napravení všech věcí pod Kristem. Přivádějí čtenáře, vyučeného Božím Duchem, ke svatému světlu všeho, co je Bůh, aby celá jeho existence byla upravena k Boží vůli pod vládou oné slavné Osoby, která mu Boha zjevila. Je zde na maličko ponechán, aby krácel cestou víry se známostí předmětu pro svou lásku a velebení tak slavnou, tak přitažlivou, že žádné utrpení ho nemůže odstranit, žádný hmotný zájem odvrátit, žádný svod lákat. Viděl světlo jasnější než slunce. Nezná žádný předmět a žádnou radost, které mohou být srovnány s Kristem a s obecenstvím s Ním. Jeho duše pokorně a uctivě odpovídá Bohu, je nejvyšší mírou naplněna štěstím v Jeho přítomnosti, je ráda blízko Něho, aby studovala řeč, v níž On mluvil; neboť On mluvil v Synu. Narození, život, služba, skutky, utrpení, smrt a vzkříšení Božího Syna, to vše k němu mluví, neboť to představuje jeho srdci, co je Bůh.

Dědic všech věcí

Po označení Jeho slávy jako Syna je toto první ujištění dané naší víře, totiž že Bůh Ho ustanovil za dědice všech věcí. Pro nás se stal chudým, a místo aby byl Izraelem přijat, byl vyřazen a neměl nic. Ale Jeho zavržení jen sloužilo pro naplnění Boží vůle, aby vykonal smíření za hřích a oznámil Boží lásku. Nyní vstal a je vyhlášeno, že všechny věci přijdou do Jeho ruky. Nebesa a země jsou odkázány Kristu, Synu. Bude to Boží radostí, když uvidí Svého Milovaného vlastnit všechny věci. V přítomném zmatení a uprostřed slepoty způsobené Satanovou zlomyslnou mocí se lidé lopotí, aby získali vlastnictví země pro sebe. Národ intrikuje proti národu, aby získal co největší možnou moc nad zemí a nad mořem; společnost soupeří se společností o získání bohatství a vlivu; jednotlivci soutěží mezi sebou, aby dobyli uznání a pohodlí. Všichni jsou unášeni honbou za radostmi, slávou, bohatstvím, ctí, mocí; ale každý sám pro sebe a nikdo pro Boha. Myšlenku na zásah Nejvyššího nenávidí; člověk se chce rozvíjet sám, aby pracoval na svém vykoupení. Je stále méně a méně času na přemýšlení. Horečnatý spěch zbohatnout, žádost po lidském vědění a výzkumu, bláznivé honění se za sportem a radovánkami dnes řídí masy lidí.

Ale my hledíme kupředu. A tam v budoucnosti, napsaná jasně a velkými písmeny, je naděje našich srdcí – Kristus, dědic všech věcí. Vše se obrátí ke Kristu. Moc byla zvrácena pro vlastní účely lidí; přijde do rukou Krista pro vykonání Boží vůle. Bohatství byla zneužívána člověkem pro podporu nesvatých plánů a tělesných žádostí; dostanou se Kristu pro službu Bohu. Všechny miliony milionářů, všechna bohatství dolů, všechny zdroje země se dostanou Kristu, aby Jím byly spravovány v souhlasu s Boží vůlí. Moudrost bude Jemu k dispozici. Všechny síly výchovy, i když jsou nyní stále více převraceny od svého správného užití, všechny vědecké znalosti, všechny studie hmoty a síly, všechny znalosti, které lidé doufají, že získají, náhle přijdou pod Kristovu kontrolu a On je jistě zdědí a užije to vše pro slávu Boha. Síla – dlouho užívaná pro rozdrčení slabého – bude patřit Jemu; čest – dlouho dávaná člověkem jemu rovnému – bude dána Bohem Kristu; sláva – jen poskvrněná zkažeností a žádostí padlého stvoření – bude správně soustředěna v osobě Beránka, kdysi zabitého; požehnání – jen ztracené, když bylo svěřeno hříšnému Adamovi nebo někomu z jeho pokolení – bude dáno do rukou druhého člověka, posledního Adama, kde nikdy nepřestane (Zjevení 5,12).

Učinitel světů

Ale jestliže se podíváme do minulé věčnosti, stejně jako jsme hleděli kupředu, vidíme slávu Syna, zářící a věčnou. Osoby v Božství byly rozlišitelné ve věcech předcházejících všemu času. „*Skrze něhož /Syna/ i věky (světy) učinil.*“ (2. verš) To nás jasně učí, že ve slávě Božství, před všemi věky, byl Syn rozlišitelný jako Syn. To je dosti, neboť jestliže máme Syna, máme Otce. A jestliže máme Otce a Syna, máme také Ducha Svatého. To nejsou pouze jména spojená se zjevením učiněným v čase, ale jsou to existující a vzájemné slávy v Božství mimo veškerý čas. Sloužilo to Božímu úmyslu toto zadržet jako zjevení, dokud nepřišel Kristus, jenž plně zjevil Boha; ale když Božství bylo plně zjeveno a my přicházíme k poznání Boha, nalézáme Otce, Syna a Ducha Svatého (Mat. 28,19). Skrze věčného Syna tedy, před všemi věky, se Bohu zalíbilo učinit věky (nebo: světy).

O Kristu je řečeno: „*Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest.*“ (Jan 1,3) Ať je jakákoli krása nebo sláva ve věcech velkých nebo malých v celém Božím rozsáhlém vesmíru, vše odvozuje svůj tvar, svou krásu, svou zář, své funkce od Něho, a On je větší, slavnější, krásnější než všechno, co stvořil. „Část /Jeho/ jména stojí božsky vtištěna na každém díle.“ (Isaac Watts) Za vším tím, co může být nazváno příroda nebo stvoření, a dřívější než nejprvnější formy vší hmoty, je tato sláva; vysvětlení „*všech věcí*“, které se naléhavě obrací k nám nyní; světy navršené na světech, věky nakupe-
pené na věcech. Je to sláva věčného Syna. Naplňuje vidění naší víry, když hledíme zpět do věčnosti.

Udržovatel všech věcí

Na chvíli prodlíme mezi těmi dvěma slávami a dojdeme doprostřed třetího verše, kde nacházíme, že je Tím, kdo všechny věci udržuje slovem Své moci. To obepíná dobu, kterou nazýváme přítomnost, překlenuje dobu od minulé věčnosti k budoucí věčnosti. Je to třetí fáze Jeho slávy ve vztahu ke stvořenému jevišti, jímž procházíme. Stvořil všechny věci; nyní všechny věci udržuje; jako dědic všechny věci v budoucí době zdědí.

Jak rozsáhlou oblast Jeho stvořitelské moci a moudrosti toto před námi otevírá. Předpokládáme, že gravitační zákon platí nejen ve vesmíru, který pozorujeme, ale všude v rozsáhlosti vesmíru, a když máme za to, že Měsíc se otáčí okolo Země a Země okolo Slunce podle tohoto zákona, pak to jen činí více udivujícím a velkým ten systém, který vyžaduje nějaký pevný bod schopný udržet celek. Mysl člověka trpí závratí a neví si rady. Víra, vedená Písmem, klidně ukazuje na Krista, Syna, a vyslovuje jediné možné řešení: On udržuje všechny věci slovem Své moci (3. verš).

A co je pravda ve věcech nekonečně velkých, je také pravdivé ve věcech malých. Rovnováha udržovaná mezi zemí a vodou, výtečné složení vzduchu, který obklopuje naši zemi, otáčení Země, které dává vznik dni a noci, dráha, po níž se pohybuje, aby vzniklo střídání ročních období, zimy a léta, mokra a sucha, vypařování z povrchu vod země vyvážené tak krásně přitékáním řek do moře, uchovávání sil v zemské kůře a atmosféře, které jsou tak přesně umístěny, aby sloužily lidským potřebám, a přitom ponechávají prostor pro hru lidské vynalézavosti, to vše mluví o svrchované moudrosti a moci Toho, jenž vše řídí a udržuje celou stavbu.

Všechny věci slouží Jeho moci. Bouřlivé větry vyplňují Jeho slovo. Blesky Ho poslouchají a říkají: „Zde jsme.“ Byla to obdivuhodná pravda, že Hospodin udržuje všechny věci slovem Své moci (viz Job 38–41), doprovázená pocitem o Jeho milosti, která zlomila Joba. Hospodin Starého zákona je Ježíš (Jehova – Spasitel) Nového zákona, jak to Izaiáš tak jasně ukazuje. Sám tlukot našeho srdce, rozpínání a smršťování našich plic jsou věci, které mohou být vysvětleny jen tou samou předivnou skutečností: On udržuje všechny věci slovem Své moci.

Zář Boží slávy

Nyní přicházíme k něčemu, co se liší od prostého stvořitelského majestátu v Kristu, od vztahů, v nichž stojí vůči stvořeným věcem: On je vyzařování slávy. Všechno, co může být v Bohu nazváno slávou, vyzařuje v Něm. Náš Pán přijal nyní lidství a lidství sloužilo tím nejjasnějším způsobem, v samém středu lidského prostředí, k ukázání všech Božích vlastností, které, když je vidíme společně, tvoří slávu. Světlo je vyzařování toho, co je ve slunci. Ale jakkoli je světlo vzácné a milé je pozorovat slunce, může nám činit velké potíže popsat světlo. Tedy, co je sláva? Především co jsou prvky Boží slávy, její části, které ji tvoří, abychom tak řekli? Vezměme hranol a dovolme světlu jím procházet. Okamžitě se to, co je promícháno jako světlo, rozlomí do svých složek a my objevíme krásu více paprsků, které, když jsou smíchány, tvoří světlo. Stejně tak můžeme s uctivým srdcem studovat Krista, v němž je možné rozeznat různé paprsky Boží slávy. Jeho charakter a cesty před nás přivádějí přesné ukázání Boží svatosti, spravedlnosti, pravdy; mluví nám srozumitelným způsobem o milosti, dobrotivosti, dlouhočekání, milosrdenství; představují ty božské dokonalosti poslušnosti, závislosti, pokory, tichosti, ponížení, které mohly být rozeznány jen v okolnostech ponížení. Nadto v kříži a smrti Ježíše nalézáme, jak se všechny paprsky sbíhají: Syn člověka je oslaven a Bůh je oslaven v Něm (Jan 13,31). Nikdy nebylo vše, co je Bůh, viděno tak jako v této předivné chvíli. Všechnen odpor Jeho svaté přirozenosti proti hříchu byl přítomen v nekonečném stupni; a přece s ním byly spojeny všechny ohledy slitování a soucitu s hříšníkem. Ani to není vše: když vstal z mrtvých jako Vítěz nad smrtí a hříchem a mocí Satana, Pán Ježíš se stal v nebi úplným vyjádřením, září všeho, co Bůh je. Co by pro nás jinak bylo nepoznatelné nebo nevysvětlitelné, je vyřešeno, a v tváři Pána Ježíše – nezakryté a slavné – spatřujeme Boží slávu. Ta tvář k nám mluví; je to řeč, které vykoupená srdce mohou rozumět. Působí, že se naše vlastní vůle jeví ošklivou, svět jako ubohý sobecký systém bez Boha, přitahuje naše náklonnosti, rozšiřuje naši mysl a povzbuzuje naši energii pro Boha, duše a nebe tak, jak to nic jiného nemůže učinit. Činí Boží přítomnost naším domovem a Boží slávu naším cílem v naději, jíž se chlubíme.

Obraz Jeho osoby

Dále máme to, co správněji může být vyjádřeno jako „*vyjádření Jeho podstaty /nebo jsoucnosti/*“. Kdo jsme, abychom se mohli posadit a zvažovat božství toho Nejvyššího? Jaký materiál máme, na jehož základě můžeme činit závěry, pokud jde o nekonečného a věčného Boha?

Mysl člověka si horečně přeje nějaké představení bytosti, jíž se klaní. Od degradovaného divocha, který se snaží představit nadpřirozené síly kolem sebe amulety a cetkami, k modláři, jenž připisuje svému vyřezanému nebo slitému obrazu božské síly, nebo pobožnístkáři, jenž se marně klaní před krucifixem nebo obrazy svatých, všichni prozrazují tento instinkt pro hmatatelné představení předmětu klanění. Kristus je obraz Boha. Nějaký obraz Krista je proto absurdní a je popřením všeho, co On je; neboť jestliže On je obraz Boha, proč vyžadovat obraz Jeho? Bůh jako Bůh je neviditelný. Naplňuje nebe a zemi a žádné konečné stvoření nemůže pochopit tak slavnou bytost, jejíž čas je věčnost, jejíž rozměr je vesmír a jejíž jsoucnost je Duch. Bylo naprosto nutné, aby byl přiměřeně reprezentován pro naše chápání. Ale kdo mezi stvořenými bytostmi by mohl být ztělesněním nestvořeného? Náš div je, že vše, co Bůh je ve Svě bytosti, je přiměřeně vyjádřeno v Kristu. V Něm nebyl žádný úbytek; přinesl sem dolů celou plnost Božství – a vystavoval ji bez kazu od jeslí v Betlémě, vod Jordánu a synagogy v Nazaretu dále k hrobu Lazara, Getsemanské zahradě, kříži na Golgotě, prázdnému hrobu a trůnu slávy. Nikdo jiný není schopen zahrnout ve své vlastní osobě všechny majestát a přirozenost Boha. Ježíš je Syn; proto neexistuje žádný rozpor mezi Ním a Bohem a každý prvek v božské přirozenosti v Něm byl vyjádřen naprosto dokonale. Obnovení z milosti se přibližujeme k našemu Spasiteli se zutou obuví a hledíme do Jeho tváře; a v Něm je absolutní, úplné, konečné zjevení Boha. Nikdy, v žádném náboženství nebo filozofii, nebylo předtím napsáno: „*Bůh je láska.*“ (1. Jana 4,89) Ale ta pravda je nyní ukázána – v Ježíšovi. Boží přirozenost je odhalena, postavena před lidi a nebeské bytosti, zjevena v člověku, který také je, a musí být, věčný Syn.

Ten, kdo očistil od hříchů

A nyní pomysli, co to musí být, jestliže On se zaobírá otázkou hřichu. Neříkám, že pro nás, ačkoli nutně přicházíme v úvahu z důvodu našich hříchů. Ale měj za to, že On sestoupí dolů, bez pomoci a nežádán, z vlastních důvodů, aby použil všechny Svě nekonečné zdroje moudrosti, moci a lásky na otázku hřichu. Jaký musí být výsledek nejprve pro Něho, a potom pro ty, kteří v Něho věří? Poněvadž je přiměřeným představením Boha, Syn znal celou Boží neposkvrněnou svatost a nezměnitelnou čistotu, všechny nároky Jeho trůnu, všechny hněv a soud nad hříchem. Jsa pravý Bůh ve Svě vlastní podstatné přirozenosti a jsoucnosti, ačkoli se pro naplnění vší Boží vůle stal člověkem, znal všechno, co je hřích v jeho různých formách, ve všech jeho rozvětveních v historii tohoto světa a v přirozenosti padlého člověka. Jen On v celém rozsáhlém vesmíru byl schopen rozumět všem aktivitám a slávám božské přirozenosti, a nadto vážnosti hřichu. Veden nevýslovnou láskou a žálivě starostlivý o majestát toho Nejvyššího, Syn, v lidství bez hřichu a čistý, šel a učinil očistění hříchů na Golgotě, zemřel, aby je odstranil, zemřel, aby je zničil, zemřel, aby ospravedlnil Boha proti nim, zemřel, aby zjevil Boha v Jeho největších slávách ve chvíli, když je odstranil. Že já, když jsem uvěřil v Ježíše, mám z toho prospěch, je samozřejmé. Můj hřích byl odkryt, zvážen na božských vahách, zapuzen, zničen, odsouzen, zavržen v Jeho smrti, Boží hněv ho našel, spadl na něj, spálil ho, učinil konec mým hříchům (a mně také v soudcovském smyslu) – ale jen ve smrti Toho, který za mne zemřel. Ale tu se nejednalo jen o mne. On toto učinil pro sebe, od sebe, skrze sebe. Vzal to

jako věc, v níž byla zahrnuta Jeho vlastní sláva, a pro sebe samého učinil očištění hříchů. Všechna dokonalost Jeho osoby byla angažována v díle, které vykonal, a za hříchy bylo učiněno dokonalé smíření, byly očištěny tak, jak to mohla učinit jen božská osoba. Skutečně jsem nekonečně získal, neboť stojím v přítomnosti slávy, která odstranila všechny mé hříchy a sebe nekonečně prokázala, ale takovým způsobem, že je ke mně více než přátelská. Můj Bůh je nejlepší přítel, kterého mám; a znám Ho, neboť se plně zjevil v Tom, jenž odstranil mé hříchy.

Ten, který sedí po Boží pravici

Toto je sedmá sláva této ve všech směrech slavné osoby. Nebylo by to pro nás zármutkem, kdyby Pán byl nějakým způsobem zbaven Svého práva tam sedět? Kdyby mohl Jeho kontakt s naším hříchem, Jeho podstoupení Božího soudu a smrt za nás vyústit v nějakou ztrátu hodnoty, nějaké zmenšení slávy, jak by nás naše srdce (vždy Jemu skutečně vděčná) zahrnovala po celou věčnost výčitkami a byla by naplněna zármutkem při pomýšlení na to. Ale tak tomu není. Hřích byl tak úplně souzen, Bůh byl tak zcela oslaven vzhledem k hříchu, že Syn – nyní ve svém lidství, aby byl provždy obrazem Boha – se vrátil na výsost, odkud přišel, a byl *„tím důstojnější nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně jméno dědičně obdržel“* (4. verš). Tak absolutně Jeho božské právo a sláva zůstaly přes celý příběh vtělení a nesení hříchů, že v tomto oddílu – jestliže je správně přeložen – Jeho posazení po Boží pravici není představeno jako výsledek toho, že Bůh Ho vyvýšil, ale spíše že v moci neposkvřené slávy Své vlastní osoby zaujal to místo, které Mu vždy náleželo ve vší nepopsatelné slávě Majestátu na výsosti (3. verš). Ale nyní tam sedí jako člověk, stále Syn, ale nyní Syn v lidství. Na Božím trůnu je člověk; a to člověk, Syn, který odstranil mé hříchy.

Kéž Bůh naplní naše srdce velebením, když na Něho myslíme. Kéž nás také naučí, že i když pro Něho a v Jeho službě se staneme chudými, opovrhovanými, izolovanými, vyvrženými a zbavenými všech náležitostí zasvěceného chrámu, atd., jsme – když máme Krista – skutečně více než bohatí.

W. H. Westcott

Kristovo lidství

Snažit se zabývat citlivými otázkami týkajícími se osoby Ježíše vede k zemdení a znepokojení duše, ke zničení ducha velebení a náklonnosti a k jejich nahrazení bolestnými otázkami, jako kdyby duch člověka mohl rozřešit způsob, jakým Ježíšovo lidství a božství byly spolu spojeny. V tomto smyslu je řečeno, že „žádný nezná Syna, jedině Otec“ (Mat. 11,27). Je třeba říci, že nikterak nemám takové nároky. Ježíšovo lidství nemůže být srovnáváno. Bylo to pravé a skutečné lidství, tělo, duše, maso a krev, tak jako mám já, pokud se týká lidské přirozenosti. Ale Ježíš se zjevil v okolnostech zcela rozdílných od těch, v nichž byl Adam. Přišel výslovně, aby nesl naše nemoci a bolesti. Adam neměl nést nic takového; ne že by jeho přirozenost jich nebyla sama v sobě schopná, ale nebyl v okolnostech, které je v sobě přinášejí. Bůh jej postavil do postavení nepřístupného fyzickému zlu, dokud neupadl pod mravní zlo.

Na druhé straně Bůh nebyl v Adamovi. Bůh byl v Kristu uprostřed všech druhů strastí a zármutků, únavy a utrpení, jimiž Kristus procházel podle moci Boha a s myšlenkami, jejichž zdrojem byl vždy Duch Boží, ačkoli byly skutečně lidské ve svém cítění. Adam před svým pádem neměl trápení: Bůh nebyl v něm, ani Duch Svatý nebyl zdrojem jeho myšlenek; po jeho pádu byl hřích zdrojem jeho myšlenek. Tak tomu nikdy nebylo v Ježíšovi.

Na druhé straně je Ježíš Syn člověka, kterým Adam nebyl. Ale zároveň se Ježíš narodil skrze božskou moc, takže to svaté, co se narodilo z Marie, bylo nazváno Božím Synem (Lk. 1,35), což není pravda o nikom jiném. Je Kristus narozený z člověka, ale jako člověk rovněž narozený z Boha, takže stav lidství v Ném není ani to, co byl Adam před svým pádem, ani to, čím se stal po svém pádu.

Co se však změnilo v Adamovi při pádu, nebylo lidství, ale stav lidství. Adam byl tolik člověkem předtím jako potom, a potom jako předtím. Hřích vešel do lidí a odcizil je Bohu; jsou ve světě bez Boha. Nuže, Kristus tím není. On byl vždy dokonale s Bohem, kromě doby, kdy na kříži ve Svě duši trpěl opuštěním Bohem. Také Slovo bylo učiněno tělem. Bůh byl zjevený v těle. Když takto jednal v tomto pravém lidství, Jeho přítomnost byla neslučitelná s hříchem v jednotě v téže osobě.

Je omyl předpokládat, že Adam měl v sobě nesmrtelnost. Žádné stvoření ji nemá. Všechna jsou udržována Bohem, jenž jediný má v podstatě nesmrtelnost (1. Tim. 6,16). Když se Bohu už přestane líbit udržovat člověka v tomto světě, člověk se stává smrtelným a jeho síla je vyčerpána. Skutečně, podle cest a vůle Boha dosahuje věku téměř tisíce let, když to Bůh tak chce, sedmdesátí, když to On shledá dobrým. Jen Bůh chtěl, aby toto skončilo, aby jeden zemřel dříve nebo později, když vstoupí hřích, kromě proměnění těch, kteří budou živi v příchodu Ježíše, protože On přemohl smrt.

Nuže, Bůh byl v Kristu, který v tomto směru změnil všechno (ne pokud se týkalo skutečnosti Jeho lidství se vši jeho láskou, jeho city, jeho přirozenými potřebami duše a těla, které všechny byly v Ježíšovi a jichž se důsledně dotýkalo vše, co Ho obklopovalo, jenom podle Ducha a bez hříchu). Nikdo od Něho nevezme Jeho život; On jej dá, ale ve chvíli, kdy to Bůh chce. Je skutečně opuštěn kvůli lidské nepravosti, protože přišel, aby naplnil Boží vůli; sám strpí, aby byl ukřižován a zabit. Avšak chvíle, ve kterou vydá Svěho ducha,

je v Jeho rukou. Neučiní žádný zázrak, aby zabránil provedení krutého prostředku usmrcení, který člověk použil, aby chránil Svě lidství od jeho účinku. Ponechává to jejich provedení. Jeho božství není použito, aby Ho od toho ochránilo, aby se zachránil od smrti; ale je použito, aby tomu přidalo všechnu Jeho mravní hodnotu, Jeho poslušnosti všechnu Jeho dokonalost. Neučiní žádný zázrak, aby nezemřel, ale působí zázrak, když umírá. Jedná podle Svých božských práv, když umírá, ale ne v tom, aby se sám ochránil od smrti; neboť poroučí Svou duši Svému Otci, jakmile je vše skončeno.

Rozdílnost Jeho lidství potom není v tom, že nebylo skutečně a plně lidstvím Marie, ale v tom, že bylo takovým skrze čin božské moci, tak aby bylo lidstvím bez hříchu; a nadto aby místo oddělení od Boha ve Svě duši, jako tomu je u každého hříšného člověka, Bůh byl v Ném, jenž byl z Boha. Mohl říci: „*Žijním*“ (Jan 19,28), „*Nyní duše má zkormoucená jest*“ (Jan 12,27), „*srdce mé jako vosk rozpustilo se uprostřed vnitřností mých*“ (Žalm 22,14), ale rovněž mohl říci: „*Syn člověka, který je v nebi*“ (Jan 3,13) a: „*Prvé nežli Abraham byl, já jsem.*“ (Jan 8,58) Adamova nevinnost nebyl Bůh zjevený v těle; nebyl to člověk poddaný, pokud jde o okolnosti, v nichž se nalézalo Jeho lidství, všem důsledkům hříchu.

Na druhé straně lidství padlého člověka bylo pod mocí hříchu, vůle protivící se Bohu, žádosti, která je v nepřátelství s Ním. Kristus přišel, aby konal Boží vůli: v Ném nebyl žádný hřích. V Kristu bylo lidství, kde Bůh byl, a ne lidství oddělené od Boha v sobě. Nebylo to lidství v okolnostech, kam Bůh postavil člověka, když byl stvořen, v okolnostech, kam člověka postavil hřích, ani v těchto okolnostech bez hříchu; ne takové, jakým hřích učinil člověka v jejich středu, ale takové, jak božská moc Jej učinila ve všech Jeho cestách uprostřed těchto okolností, takové, jak Duch Svatý přenesl sám sebe do lidství. Nebyl to člověk, kde nebylo zlo, jako byl nevinný Adam, ale člověk uprostřed zla; nebyl to člověk zlý uprostřed zla jako padlý Adam, ale dokonalý člověk, dokonalý podle Boha, uprostřed zla, Bůh zjevený v těle; skutečné, opravdové lidství, ale Jeho duše ustavičně měla myšlenky, které Bůh působí v člověku, a v absolutním obecenství s Bohem, kromě doby, kdy trpěl na kříži, kde musel být, pokud jde o utrpení Jeho duše, opuštěn Bohem; tehdy dokonalejší, pokud se týká rozsahu dokonalosti a stupně poslušnosti, než kdykoli jindy, protože konal Boží vůli tváří v tvář Jeho hněvu, místo aby ji činil v radosti obecenství s Ním; a proto prosil, aby tento kalich Jej minul, což nikde jinde neučinil. Nemohl nalézat Svůj pokrm v Božím hněvu.

Náš drahý Spasitel byl tak skutečný člověk jako já, pokud jde o pouhou a abstraktní myšlenku lidství, ale bez hříchu, narozen zázračně z božské moci; a nadto byl Bůh zjevený v těle.

J. N. Darby

//výňatek z dopisu publikovaného v Collected Writings of J. N. Darby vol. 10 page 286
(strana 181 v novém vydání)//

Kristus pokoušený a mající soucit

*„Nebo že sám trpěl (= V tom, co sám trpěl), pokoušen byv,
může také pokušení trpícím pomáhati.“*

Kristův soucit je spojen s Jeho kněžstvím na výsosti. Není soucitný s hříchem ani s hříšníky jako takovými, ale s trpícími Božími svatými. Zároveň Duch Svatý hledí zpět na Kristovu vlastní zkušenost, když byl na zemi. Byl pokoušen, ale tehdy pokušení nebylo žádným způsobem zevnitř. V Něm nebyl sklon ke zlu, který by odpověděl na Satanovy pokusy; ale naopak všechno, co nepřítel nalezl, byla závislost na Bohu; prostá a neo-chvějná víra v Jeho slovo; nikdy tělesné působení jako v našich srdcích.

Proto poněvadž v Kristu naprosto nebyla vnitřně přítomná svévole, poněvadž v každém směru nenáviděl a zavrhoval zlo, nebylo tu nic než úplné utrpení. Výsledek pokušení na padlé lidství není utrpení, ale spíše radost, pokud můžeme nazývat radostí to, co je uspokojení naší zlé přirozenosti. Kristus o tom nevěděl nic ve Svě vlastní osobě, ani ve Svě zkušenosti. Z pohnutek těla, z vnitřního nucení k hříchu neměl nic: *„On hřích neznal.“* (2. Kor. 5,21 – přel.) Proto, abychom byli ochráněni před chybným smýšlením o tom tak svatém a delikátním tématu, je nezbytné, abychom pevně drželi pravdu o Kristově osobě, jak ji Bůh zjevil.

Takovým způsobem Duch Svatý uvádí tuto věc v Epištole Židům. Začíná osobou Pána Ježíše. Trvá na tom, co je nakonec tím nejnutnějším základem – na Jeho božské slávě (Židům 1). Ze svědectví Starého zákona je Mesiáš ukázán, že je Boží Syn (verše 1–5), předmět velebení andělů (6. verš), že je Bůh (8. verš), ano, že je Hospodin /Jehova/ (verše 10–12). Jestliže nezačnu tímto jako svou vírou v Krista, jako základem, na kterém je vystavěna všechna Jeho ostatní sláva, mé chápání pravdy o Kristu bude brzy shledáno v základu chybné. Žádná věc v nás nemůže být v základu správná, jestliže chybujeme ohledně Jeho, jenž je cesta, pravda a život.

Dále, když takto plně ukázal Jeho vlastní božskou důstojnost, se Duch Svatý zabývá Jeho lidstvím (Židům 2); ale je tu velice pečlivě vyloučení každé myšlenky, že Kristus přijal lidství v padlém a mravně slabém stavu, v němž je v nás. Protože děti (předměty Boží přízně v tomto světě) *„účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, který má vladařství smrti, to jest ďábla, a vysvobodil ty, kteří bázní smrti po všechen čas života podrobeni byli v službu.“* (verše 14–15) Bylo nutné, aby přišel a stal se člověkem, aby Svou smrtí ukázal Boží spravedlnost, zničil Satanovu moc a vykonal vykoupení. Ale žádným způsobem nemusel vzít do Svě osoby zde dole nejmenší poskvrnu pádu. Ne, podstatnou věcí bylo, aby nebyl takto poskvrněn. Jestliže se od správce vyžaduje, aby byl věrný, neméně nezbytné je, aby oběť byla čistá a bez poskvrny pro Boží oltář. Boží Beránek musí být nutně prostý i nejvzdálenějšího stupně infekce. A takovým Kristus byl ve všech směrech, a to plně. Jiná místa Písma toto široce dokazují v podrobnostech a plně potvrzují to, co máme jasně v Epištole Židům – že přijal krev a tělo, aniž by s tím byl spojen bytí i ten nejmenší prvek padlé přirozenosti. Ohledně sklonu nebo náklonnosti ke zlu je tu naprosté mlčení; ba spíše vidíme, že takové myšlenky jsou pečlivě odříznuty předem.

V Evangeliích, kde přirozeně budeme hledat úplnou, inspirovanou, historickou zprávu o osobě Krista, obzvláště v Lukášově evangeliu, kde je ukázán zvláště jako člověk, nalézáme o tom plné svědectví: „*A odpověděv anděl, řekl jí /tj. Marii/: Duch svatý sestoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tobě; a proto i to, co se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.*“ (Lukáš 1,35) Je proto zřejmé, že ačkoli se skutečně narodil z ženy, ačkoli je lidská přirozenost odvozena od Jeho matky Marie, bylo tu, i vzhledem k tomu, božské konání, které odlišuje našeho požehnaného Pána od Jeho narození naprosto výrazně a podstatně od všech ostatních. Co Řím živě vyhlášoval o Marii, je naprosto pravdivé o Ježíšovi. On, nikoli ona, byl neposkvrněný ve Svě lidské přirozenosti; a to skrze moc Ducha Svatého (jak to, díky Bohu, vyznávají ty nejzákladnější symboly křesťanství), jako výsledek zastínění mocí Nejvyššího. Proto: „*to svaté*“ mohlo být jeho popisem od začátku. Ze všech lidí jen On se narodil jako „svatý“; nebyl jen učiněn nevinným a upřímným jako Adam, a ještě méně – jako Adamovi synové – v nepravosti zplozen a v hříchu počat (Žalm 51,7). Je označen jako „*to svaté*“, budiž poznamenáno, když otázka nebyla o tom, co bylo prostě božské (o čemž pochybovat by bylo vskutku zle pošetil a není to třeba zde prohlašovat), ale o tom, co bylo lidské: „*To, co se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.*“

Matouš už představil narození Pána v souladu s účelem svého evangelia: „*Když matka jeho Maria zasnoubena byla Jozefovi, prvé než se sešli, nalezena jest těhotná z Ducha svatého.... Aj, anděl Páně ve snách ukázal se jemu, řka: Jozefe, synu Davidův, neboj se přijíti Marie manželky své; nebo což v ní jest počato, z Ducha svatého jest. Porodí pak syna, a nazveš jméno jeho Ježíš; on zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich. Toto pak všecko stalo se, aby se naplnilo, což povědíno bylo ode Pána skrze proroka, řkoucího: Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazveš jméno jeho Emmanuel, kterěz se vykládá: S námi Bůh.*“ (1,18–23). On takto byl Mesiáš-Hospodin /Jehova/, nazvaný následně Ježíš (neboť měl Svůj lid vysvobodit od jejich hříchů), syn panny, Emmanuel, podle proroctví. Jeho ponížení, Jeho zavržení od Jeho vlastního lidu následuje; ale především je zde naprosto jasné prohlášení, že to, co bylo počato v Marii, co se narodilo z Jeho matky, bylo z Ducha Svatého. Je ošklivě nízké a dokonce nebezpečná půda říkat s některými, že Ježíš se narodil svatý, protože se narodil z panny. Skutečně se narodil z panny; ale svatost Jeho lidství, ačkoli vzniklého z podstaty Jeho matky, závisela na zázračném početí Duchem Svatým.

Lidská přirozenost byla nyní v Jeho osobě, tak jako zcela jistě byl a je Bůh; ale skrze Boží vůli a moc byl neposkvrněný a svatý. Bylo zajištěno absolutní vyloučení jedu, který hřích nakapal do lidské přirozenosti ve všech ostatních případech. Proto se Pán Ježíš narodil z ženy, ne z muže, jsa v naprosto zvláštním smyslu semenem ženy. Neboť takovým způsobem se Duchu Svatému zalíbilo položit pro Ježíšovo lidství stranou každou poskvunu hříchu obsaženého v padlé lidské přirozenosti (samozřejmě v Jeho matce samé, stejně jako ve všech ostatních tohoto rodu). Když se takto narodil, pak i lidství našeho Pána bylo svaté. Podle toho byla v Jeho osobě nejdokonalejší vhodnost pro dílo, kvůli kterému přišel, jsa poslán Otcem. Na Boží straně mohl být jen dokonalý, neboť On byl pravý Bůh a věčný život; na lidské straně bylo zázračně způsobeno naprosté zmizení všeho zlého z těla, které Mu Bůh připravil. Moc Nejvyššího zastínila Jeho matku od samého začátku, a jenom tak se narodilo „*to svaté*“ v její patřičný čas. „*Kdo toho dokáže, aby čistý*

z nečistého posel?“ (Job 14,4) Tím, a mnohem více než tím, bylo „*to svaté*“, které se narodilo z panny. U Boha není nic nemožné. Takto dlouho potom anděl odhalil, s čím si Job za starých časů nevěděl rady, a na místě uspokojil Marii. Kristus jediný je v každém směru Boží moc a Boží moudrost.

S tím souhlasí předobrazy Starého zákona. Vezměme ten nejzřejmější z nich ve 3. Mojžíšově 2: Kristus jako suchá oběť. Ta (minchah, dar oplatky) je ve své podstatě nekrevavá oběť. V zápalné oběti bylo obsaženo dání života: ale v této se nejednalo o obětování zvířat ani o nic, co by zahrnovalo vylití krve. Byla z jemné mouky, která byla vhodným ukázáním toho, jaký byl stav Pána jako spojeného se zemí (to jest, v Jeho těle, odvozeném od Jeho matky). Nebyl tam samozřejmě dovolen kvas nebo porušená přirozenost, ba ani med pouhé sladkosti přirozené lásky, jakkoli je příjemný, ale je nevhodný pro oběť Bohu. Bylo tam kadidlo a sůl Boží smlouvy; a, což musí být důrazně připomenuto v protikladu ke kvasu, byl tam olej smíšený s moukou ve formě koláče. To přesně odpovídá oddílu v Lukáši 1. Bylo to velmi známé znázornění Ducha Svatého Božího, který vylučoval, co jinak by muselo vzniknout z panny. Takto bylo její dítě Jeho mocí absolutně svobodné od hříchu. Všechny oběti Izraele nutně náležely zemi. Volek, ovce, kozy, berán-ci, holubi a hrdličky atd. byli nutně z tohoto stvoření, když je člověk musel obětovat. Ale nemůže být nic, kde by mohlo být menší podezření na zlo než v mouce. Bylo to tedy také výslovně „*svaté svatých, z ohnivých obětí Hospodinových*“ (3. Mojžíšova 2,10). Byl tu růst ze země a představovalo to lidskou přirozenost Pána.

Výraz „*lidská přirozenost*“ používám abstraktně pro lidství bez otázky stavu, ve kterém bylo původně stvořeno, anebo do kterého rychle upadlo. Stejně tak slovo „*tělo*“ je někdy užíváno v Písmu prostě pro lidskou přirozenost, jako: „*Slovo tělem učiněno jest,*“ (Jan 1,14), Bůh „*zjevený v těle*“ (1. Tim. 3,16) atd. Takto je nebo může být výraz „*lidská přirozenost*“ používán bez ohledu na její současný zlý stav, pokud není mravně postavena do protikladu s novou přirozeností. Lidská přirozenost byla v Adamovi před pádem; byla v Kristu; a my ji samozřejmě máme také. Ale ačkoli je skutečně ve všech, zřejmě byla ve zcela jiném stavu v Adamovi před pádem a v Adamovi od té doby, kdy padl. Jen v Kristu o ní Písmo mluví jako o svaté. Takto jsou tři různé fáze lidství zde na zemi – nevinné, padlé, svaté. Kristovo lidství nebylo ve stavu Adamově ani před, ani po jeho pádu.

Nyní vzniká otázka, co bylo předmětem vylití Ducha na Krista, když začal být ve třiceti letech? Jistě to nebylo žádným způsobem proto, aby mohl odolávat vnitřní náklonnosti ke zlu, anebo pro jakékoli mravní nakládání s Jeho lidskou přirozeností: neboť v Něm nebyl hřích. Duch byl vylit pro svědectví a ukázání v člověku Boží moci nad Satanem a jeho skutky. Byl to Duch Svatý, ne obnovující nebo očišťující (neboť v Něm nebylo nic, nic v Jeho lidské přirozenosti, co by potřebovalo nebo byť i jen připouštělo nějaké podobné konání), ale v moci. Takto se Pánu Ježíši, když vyšel, aby byl ďáblem pokoušen nebo ve veřejné službě Bohu, zalíbilo jednat v moci Ducha Svatého. Vytrval v pokušení, konal zázraky, kázal – to vše dělal v této božské energii. My, žel, můžeme vstoupit do pokušení skrze tělo, ale v Duchu Svatém Pán odrazil zlo, a přece snesl všechny zkoušky. Proto pomazání Duchem Svatým byla otázka božské moci, jak je řečeno: „*Ježíše z Nazaréta pomazal Bůh Duchem svatým a mocí. Kterýž chodil, dobře čině, a uzdravuje všechny posedlé od ďábla; nebo Bůh s ním byl.*“ (Skutky ap. 10,38) Nevědomá neuctivost z toho odvozuje, že

Kristus měl padlou lidskou přirozenost a že byl schopen hřešit a že pomazání Duchem Svatým mu bylo dáno, aby ho ochránilo od podlehnutí! Že Adam před pádem byl schopen hřešit, dokazuje skutečnost sama; že Kristus by kdy byl schopný hřešit, popírá pravda o tom, čím byl a je, jak ve Svém božství, tak i ve svém svatém lidství.

A zde mluví hluboce závažně poučný předobraz z 3. Mojžíšovy 8. Aron samotný je pomazán nejprve bez vylití krve (12. verš); když přišli na řadu jeho synové, je s nimi, a potom je krev posvěcení dána na něho a na ně (verše 23 a 24) jako spravedlivý základ pro to, aby byli pomazáni s ním (30. verš). Tak jen Ježíš mohl být a byl pomazán (a to jako člověk, všimni si) bez vylití krve. Ten Svatý Boží nepotřeboval žádnou oběť pro to, aby takto mohl přijmout Ducha Svatého. Ale jestliže chtěl, abychom se my mohli radovat ze společnosti tohoto pomazání z výsosti, musela tu být krev a byla. Takto On, nejprve pomazaný před Svou smrtí, vstupuje do svatyně pro nás v moci Své krve; a když byl vyvýšen na Boží pravici a když přijal od Otce zaslíbení Ducha Svatého, vylil to, co bylo viděno a slyšeno ve dni Letnic a potom později. Jaké svědectví, nejprve Jeho svatému lidství, potom ceně Jeho krve pro nás.

William Kelly

//Výňatek ze spisku, který byl později znovu publikován v The Bible Treasury,
začínajícího ve svazku č. 20, 1894–95, na straně 159//

Kristus – člověk v nebi

Je Pán Ježíš Kristus nyní v nebi jako člověk a má doslovně panovat nad tímto světem, jako vládne král nad svým národem?

Ano, jistě, ačkoli v oslaveném stavu. On je tak skutečně člověk v nebi, kde je nyní, jako když byl zde na zemi ve stavu ponížení. Po Svém vzkříšení zůstal na zemi 40 dní a zjevoval se stále znovu Svým učedníkům. Viz Lukáš 24,38–43 ohledně toho, jak je přesvědčuje i jedením před nimi a ukazováním ran na Svém těle, že je ten samý člověk, který trpěl na kříži a s nímž byli společně po tři roky.

Když je nakonec opustil, aby se vrátil do nebe, viděli Ho, jak byl tělesně vzat z jejich středu na Olivetské hoře. Když jejich oči zůstaly upřeny směrem k nebi, zatím co odešel od jejich zraku, byli posláni andělé, aby jim řekli: *„Tento Ježíš, který vzhůru vzat jest od vás do nebe, tak přijde, jak jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe.“* (Skutky 1,9–11) Mezi tím bylo Písmem prohlášeno, a zvláštním způsobem v Židům 7, že je člověkem v nebi, naplňujícím tam Svůj úřad jako nejvyšší kněz Svého lidu. Když přijde čas soudu, bude to *„skrze toho muže, kterého k tomu /Bůh/ vystavil“* (Skutky 17,31). Když vezme do ruky vládu nad světem, bude to jako Ten, o němž je napsáno: *„Dítě narodilo se nám, syn dán jest nám“*, atd. (Iz. 9,6–7). Když se Boží Syn stal člověkem, bylo to provždy. Už nikdy nepřestane být Synem člověka, stejně jako nepřestane být Božím Synem. Kdyby to učinil, ztratili bychom Krista, neboť Kristus je jak Bůh, tak i člověk; a jestliže bychom mohli být bez Krista v nebi, přestalo by to být nebe zaslíbené naším Pánem v Janu 14,2–3.

H. B. Coder

Fragment

Bylo by to zlé bláznovství a neuctivost ze strany každého, když by se pokoušel nahlížet do tajemství Trojice nebo porozumět požehnané osobě Syna. Na druhé straně by to byla urážka Boží milosti opovrhovat takovými zjeveními Jeho samého, jaká se Mu zalíbilo učinit. To, co bylo zjeveno, je nezbytné k rozvinutí duchovní přirozenosti, aby Otec mohl od nás přijímat to velebení v pravdě, které hledá; a abychom se ve svém velebení mohli klanět Tomu, kterého známe podle Jeho vlastního zjevení v Synu.

W. J. Hocking

